

מישפט יותר ארוך מדמיאניוק

בשקט מתנהל בירושלים מישפט העומד להגיע לספר השניים של גינים.

בירושלים שרר באותו יום מוגי אוויר מקפיא, שלוש מעלות מעל לאי פס. כאלם בית-המישפט המחוזי ירדו המעלות אל מתחת לאפס. ההסקה לא פעלה, החשמל נפסק, אבל המישפט נמשך. היה זה מישפט של עורך-הדין שמואל ברזל והבנקאי הלפרין, הנאשמים בעבירות מסוככות. הוא מאיים להגיע לשיאים חדשים במישפט הישראלי.

ציון צמיר, תעלים הור

שופטת דורנר לכונן את השעון

לנהל את המישפט בחשיכה ובכפור, כאשר בית-המישפט כולו ריק מאדם, ורק משתתפי המישפט רועדים מקור כאולם. גם מיספרם של עורכי-הדין, המופיעים בחיק, מגיע לשיא. את התביעה מייצגים שניים — עורך-הדין שימרון רולן ואורית סון. את הנאשם, עורך-הדין ברזל, מייצגים עורכי-הדין אמנון עברון, רם כספי ויוסי בנגל. ואת הנאשם הלפרין מייצגים עורכי-הדין יעקב רובין, ראשיליבסקי ועורכי-הדין בישראל, יהודה ויינשטיין ושירה דוני ביץ.

עד כה הופיעו במישפט שני שרים לשעבר, יעקב מריזור ויגאל כהן אורגד, והשריבהווה, אז עדיין ח"כ, אהוד אולמרט. הופיעה גם גליה מאיר, שהיתה המפקחת על הבנקים, ומי שהחליף אותה מאז, הר"ר אמנון גולדי שמירט.

השכר שיימו עדי-התביעה את ערוץ תם, וכבר הצטברו יותר מ-6000 דפי פרוטוקול. לשם השוואה: כל הפרויטוקול במישפט של דמיאניוק הגיע ל-11 אלף דפים.

דוני חיים

גוני הסמים

הגננים היו חרוצים מרי ולכן התגלה סודם

בעלי-יולות, שכחצרו גינה, טובלים בשנה האחרונה ממחזור בגננים. האינתיפאדה פגעה גם במיקצוע זה. כתקור זה החלו לעבוד במקומות שונים בארץ קבוצות של צעירים, המגדירים את עצמם כ"יוצאי-קיבוץ, סטודנטים" או כתארים רומים המעוררים אמון. רבים קופצים על שרותיהם של הגננים האלו, וידיהם מלאות עבודה.

ציון צמיר, תעלים הור

נאשם ברזל לאכול מהר

קבוצה של גננים כאלה הציעה באחד רונה את שרותיה כשכונות נאות-אפקה ותל-ברוך, וזכתה בהצלחה עצומה. הגננים הצעירים עדרו, גרפו, שתלו והישקו ועשו את הגינות, שבתן טיפלו, ליפנינות-נוף. הם גם לא ביקשו שכר מוגי, והיו אוהבים מאוד על בעלי-הבתים. אחת מבעלות הווילות, קרובת-מישפט פחה על קציני-מישטרה, התגאתה לפניו באחד הימים בגינתה המטופחת, והראתה לו את השתילים החדשים שהביאו הגננים. היא הסבירה כי הם מטפלים בגינה במרץ ובחריצות, ובאים לבקר ולהציע גם כאשר אינם צריכים להיות שם בכלל.

קציני-המישטרה שלח מבט אחד כי שחיים הירוקים, והבין מייד את סוד מסירותם של הגננים. מסתבר כי הללו ניצלו את עבודתם כדי לטפח בשכונה מטערי-מריחואנה האורחים התמימים והגנו מהשחיים הייפים, והגננים נהנו מהעלים. יתכן שכולם היו ממשיכים ליהנות מהסירוד הזה לאורך-זמן, לולא התערב קציני-המישטרה, וגילה כי השכונה אי-לגננית הפכה למטעמי-סמים גדול.

תרגילי-הציור עבר כמו קסם. זו היתה פגישה מרתקת ומדהימה. כבר בשלבים מאוד ראשונים של הקורס בבית-הספר להורים, הוריעה לנו המדריכה מיכל שאנחנו צפויים לתרגיל-ציור, ושכראי שנמצא מקום מתאים לערוך אותו.

בתרגיל-הציור נוכחים ההורים וכל הילדים של המישפחות המשתתפות בקורס, גדולים קטנים. את התרגיל מנהלת מדריכה שאינה המנחה הקבועה של הקבוצה. משהיה אחרת ממכון אד-ר, שאינה מכירה את המישפחות ואת היחסים שבתוכן.

קבענו להיפגש בשעת אחר-הצהריים בכיתה פנויה כאחד מבת-הספר. שם ואני, כמו שאר המישפחות, שמנו פעמינו אל החנות הסמוכה למכשירי-הכתיבה. הצטיידנו בשני בריסטולים (בכל צבע שתרצו), היתה ההוראה, בשני מיכחולים ובחבילה של שישה צינעי-גואש.

הכל — בעלים, נשים וטף — הגיעו בשעה היעודה, כשהם מצוידים באיורים הרושים לציור. הילדים התערכבו אלה באלה, בני השנתיים עם בני ה-10, והתחילו להשתולל במישרון בית-הספר. ההורים הכינו בינתיים את הכיתה לתרגיל. שולחן לכל מישפחה, ולא פחות חשוב: שולחן לאוכל ולשתייה.

כל מישפחה התארגנה סביב שולחן משלה. הרעש בחדר היה רב. לבסוף

איך להיות הורה מאת ענת סרגוסטי יועצת זיוית אברמסון

חה הסבירה את השלב הראשון בתרגיל. כל מישפחה, אמרה, צריכה להחליט קודם כל על צבע הבריסטול, ולקחת אותו מתוך הערימה. אחר-כך צריכה כל מישפחה להחליט מהו נושא הציור, ורק אחרי שהתקבלו שתי החלטות אלה, אפשר להתחיל לציור.

החלטנו לצייר על בריסטול לבן, ושם נשלח להביא אותנו מן הערימה.

שם, הבאתי כוס קטנה עם מים להרטבת המיכחולים, ובחר נייגשנו למלאכת הציור. גם בחלק מהציורים של פיקאסו היה דרוש הרבה דימיון כדי לראות מה מצויר בהם, כך היה גם בציור שלנו, הטרקטור היה מאוד אבסטרקטי, אבל זה היה ללא ספק טרקטור.

כשסיימו כל את הציורים שלהם והניחו אותם לייבוש בחוץ, ראיתי שי מישפחות אחרות ציירו בסיגנון קצת יותר ריאליסטי מאיתנו.

גשם בלי ציפורים חלק השני של התרגיל ביקשה המנחה מהילדים של כל המישפחות להישאר במקומם, ומן ההורים להתחלף. כך קיבלו כל הילדים הורים "מאמצים". שם לא אהב את הקטע הזה ורצה רק באמא הפרטית שלו. לכן לא השתתפנו בחלק השני של התרגיל.

גם עכשיו התבקשה כל מישפחה מעורבת — ילדים והורים "מאמצים" — להחליט קודם כל על איזה צבע בריסטול רוצים לצייר, ואחר-כך על נושא הציור.

בעין בלתי-מוויינת נראה היה לי שבשלב זה של התרגיל התייחסו ההורים "מאמצים" והילדים ביתר זהירות, בכבוד ואולי אף בחשש. איש מן ההורים "מאמצים" לא העז לכפות באופן

תרגיל ציור כ-20 אלף בעלות

גדוי את דעתו על ילדיו "מאמצים" והילדים, מצידם, לא נהגו בהעזה ובפינוק שהם נוהגים עם הוריהם הטיבעיים. אחרי הפסקת-זלילה, שבה הספיקו הילדים להוציא בריצות ובתרגילי-התחילת את כל האנרגיה שאגרו בשעת-הציור השקטה, התאספנו שוב. ישכנו במעגל לשלב ניתוח הציור רים, שבו ראינו איך שיקפו הציורים את היחסים בין ההורים לילדים בתוך ה-מישפחות.

הצליחה המנחה להתגבר על המהומה, וביקשה מכולם לערום את כל הבריסטולים בערימה אחת. מכיוון שתרגיל-הציור הוזכר פעמים רבות במהלך הפגישות בקבוצה, ומי כיוון שמכיל לא סיפרה לנו עליו רבר, כבר היינו במתח רב. ישכנו מסוקרנים ביותר, כאשר המנ-

רעיון נחמד, אבל... שם קיבל שני ספרים חדשים שכתב וצייר מאול קור. ספרים לפעוטות. האחד נקרא "גן-החיות הקסום". זהו ספר ציבעוני ונחמד, המתאר חיות שונות. בספר יש גימיק משעשע, שבו הופך תוכי ציבעוני לסנאי, קיפוד לעכבר, נחש לנתן ועוד. זה עשוי באופן כזה שהדף הראשון קצר יותר, וכך המקור של התוכי הוא בעצם קצה זנבו של הסנאי מן העמוד הבא, וכן הלאה. זהו ספר חביב, וכתוב בחרוזים משוטטים. הספר השני נקרא "הצבע הכי יפה בעולם". רעיון נחמד כשלעצמו, וכתוב בחרוזים, אלא שהצבעים מומחשים ומוצגים בו בצורה קצת מוזרה, ללא קשר רב בין ההמחשות השונות. הכחול הוא השמיים והצהוב הוא השמש, האדום הוא אש. אבל הירוק אינו הירק והצמחייה, כפי שהיה צפוי, אולי, אלא צפרדע. וכך הכתום הוא תפוז והחום אינו אדמה, כפי שציפית, אלא שוקולדים ועוגות חומות. האפור הוא עננים אפורים וגשם, מתאים יותר לדוגמת השמיים, השמש והאש. הדברים כל-כך מתחברים ביחד, לדעתי. אבל דעתי במיקרה זה אינה חשובה כל-כך. מה חשוב הוא ששם קצת השתעמם, וזה אינו אחד מהספרים האהובים עליו. חבל, מכיוון שהרעיון נחמד וחשוב כדי להמחיש לילדים את הצבעים. הספרים יצאו לאור בהוצאת "דביר".